

Από τον **Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη**

Με αφορμή [σχετικό άρθρο](#) στο **A/B** του κυρίου **Δ. Τσιριγώτη**. Σε αγκύλες περικλείονται αυτούσια κομμάτια του άρθρου.

[Πρόσφατα συνάντησα στο δρόμο έναν παλιό μου μαθητή από ένα Λύκειο των βορείων προαστίων. Όταν τον ρώτησα «πως πάει το πανεπιστήμιο» πήρα μια απάντηση που με άφησε εμβρόντητο: «Κύριε το παράτησα. Εγώ πάντα ήθελα να γίνω μάγειρας. Γράφτηκα σε μια σχολή μαγειρικής την οποία τελείωσα και ήδη δουλεύω σε ένα εστιατόριο ως βοηθός σεφ. Είμαι πολύ ευχαριστημένος». Αφού ξεπέρασα το αρχικό σοκ, μετά προσπάθησα να κρύψω την συγκίνησή μου από τα λεγόμενά του. Βλέπετε σκέφτηκα ότι ο μαθητής μου είχε πολλά κότσια για να τα βάλει με ένα ολόκληρο καθιερωμένο μοντέλο εκπαίδευσης.]

Προσωπικά θα ήθελα να ξέρω σε ποια περιοχή των βορείων προαστίων ζει ο μαθητής; Στην Κηφισιά, στη Φιλοθέη ή στη Νέα Ιωνία;

Ο μαθητής ως βοηθός σεφ δουλεύει σε εστιατόριο δικής του ιδιοκτησίας ή σε εστιατόριο άλλου ιδιοκτήτη; Αλήθεια, ποιες είναι οι απολαβές ενός βοηθού σεφ και πόσες ώρες εργάζεται ώστε να προκαλούν ευχαρίστηση στον ίδιο τον εργαζόμενο;

Ειλικρινά δεν κατάλαβα πώς η επιλογή του συγκεκριμένου μαθητή να αφήσει τη σχολή του για να ασχοληθεί με τη μαγειρική αποτελεί απόδειξη ότι ο μαθητής τα έβαλε με το καθιερωμένο μοντέλο εκπαίδευσης;

Σε ποιο ακριβώς μοντέλο εκπαίδευσης αναφέρεται το άρθρο; Των ανισοτήτων; Των ανύπαρκτων ευκαιριών για τα φτωχά και κοινωνικά αποκλεισμένα παιδιά; Ή μήπως εκείνο το μοντέλο εκπαίδευσης που ωθεί τους μαθητές ώστε την επιλογή της σχολής τους να την καθορίζει το αν βρίσκεται ή όχι κοντά στον τόπο κατοικίας τους;

Το πρόβλημα, λοιπόν, δεν είναι αν ο μαθητής ήθελε να γίνει μάγειρας και πέρασε ιατρική αλλά αν κάποιος άλλος μαθητής ήθελε να γίνει γιατρός αλλά δεν μπόρεσε να το κάνει λόγω κοινωνικού και οικονομικού αποκλεισμού.

[Κακά τα ψέματα, η επιτυχία στο Πανεπιστήμιο είναι ο ελληνικός οικογενειακός μύθος. Ως εκ τούτου είναι και η πιο σημαντική αιτία της απαξίωσης που επικρατεί για τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και κυρίως του Λυκείου. Οι γονείς είναι αποφασισμένοι να δαπανήσουν ένα πολύ μεγάλο μέρος του οικογενειακού προϋπολογισμού τους σε φροντιστήρια, ιδιαίτερα μαθήματα κ.α.]

Αλήθεια, πιστεύει κανένας ότι για την κατάσταση στην εκπαίδευση η πιο σημαντική αιτία είναι ο αναφερόμενος στο άρθρο «ελληνικός οικογενειακός μύθος»; Το περιεχόμενο της εκπαίδευσης; Η πενιχρή χρηματοδότηση; Η απαξίωση του έργου αλλά και των ίδιων των εκπαιδευτικών; Η έλλειψη υποστηρικτικών δομών; Τα τριαντάρια τμήματα; Όλα αυτά κι άλλα τόσα είναι ασήμαντα;

Τη μόνη απαξίωση που βλέπω με το «ελληνικός οικογενειακός μύθος» είναι η απαξίωση για την αγωνία των γονιών και των παιδιών να βελτιώσουν τη ζωή τους, να την κάνουν κάπως καλύτερη αλλά και την ανάγκη τους να αναπτύξουν τις δυνατότητές τους και να ικανοποιήσουν τα ενδιαφέροντά τους.

Η εμμονή των γονιών και μαθητών όχι μόνο το να θέλουν τις καλύτερες σχολές και τα καλύτερα επαγγέλματα αλλά κυρίως το να αγωνίζονται για να μην αφαιρεθεί αυτό το δικαίωμα από κανένα παιδί, βλάπτει μόνο τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης. Προφανώς, όταν μιλάνε για επαγγελματική εκπαίδευση δεν την εννοούν για τα παιδιά των πλουσίων. Έτσι δεν είναι;

Το ότι έχει στηθεί μια ολόκληρη μπίζνα γύρω από την ανάγκη των ανθρώπων μέσα από τις σπουδές τους να βελτιώσουν την κοινωνική τους θέση είναι απολύτως φυσιολογικό. Σε καπιταλισμό ζούμε. Το ίδιο δεν κάνουν στον τομέα της υγείας και της κοινωνικής ασφάλισης; Απαξιώνουν και κατεδαφίζουν ο,τιδήποτε δημόσιο για να ανοίξουν το δρόμο στον ιδιωτικό τομέα;

Δεν ξέρω γιατί αλλά μου ήρθε στο μυαλό εκείνη η διαφήμιση επί εποχής Αρβανιτόπουλου με το μαθητή που δήθεν του άρεσε να βιδώνει βίδες αλλά ήθελε να τον κάνουν γιατρό.

Αν οι όποιες προτάσεις ακολουθούν στο άρθρο δεν αναδεικνύουν την ταξικότητα του σχολείου και το ότι λειτουργεί ως εργαστήριο παραγωγής αυριανών πειθήνιων εργαζόμενων έτοιμων να υπηρετήσουν χωρίς καμιά αμφισβήτηση τις ανάγκες τις αγοράς, τότε απλώς αποτελούν στάχτη στα μάτια και λειτουργούν για να χαϊδεύουν αυτιά και να αποπροσανατολίζουν τη σκέψη.